2

рибу мій Господи тепер завжди доводиться ділити опівночі
за дня бракне часу за дня не стає терпіння тебе чекати
доки мовляв ти прийдеш за дня навіть і не виникає деколи думки
що ти можеш бути зовсім поруч за дня риби
вростають головами в землю за дня риби наміцно вростають
головами в землю тебе чекаючи мене чекаючи коли я почую
що ти говориш до мене Боже

а ще мій Господи тепер за дня не вдається пекти хліб
я навіть не скажу що стає на заваді може постійна спека
може я просто боюся що він надто швидко зачерствіє
може зрештою я просто забуваю що ти просив
приготувати нам бодай же скромну вечерю
ще додати до риби та хліба трохи вина й оливок
чуєш Господи чому ти ніколи не хочеш нагадати мені за дня
що вечір близько що ніч теж не за горами що тобі мій Боже
теж би напевно хотілося відпочити хоча вибач Господи
я знову кажу дурниці ти ж не маєш мені нагадувати про моє ж
запрошення

певно розсердишся на мене але признаюся що й чавити вино мій
Боже
я теж несподівано розучилася або може не так я просто проґавила
час збирання плодів пам’ятаєш Господи ті бурштиново-прозорі
виноґрона
пам’ятаєш як ми ходили виноградником і ти казав ще трохи
і їх можна буде зривати я зовсім недавно побачила що лози всохли
я зовсім забула їх поливати я перестала до них навідуватися я так
байдуже
прослухала до того ж твоє прохання про оливки
що мені немає чим тебе почастувати

коли я опівночі нарешті згадала що ти маєш прийти до мене коли почула
твої кроки на порозі хоча скажи мені скільки ти там стояв мене чекаючи
й навіть не озиваючися коли я обняла тебе Господи ховаючи обличчя
мокре від сліз тобі на грудях коли я просила бодай же сьогодні
нехай не буде чуда чому ти завжди задля мене мусиш робити чуда
чому в мене не виходить як у нормальних людей тебе дочекатися
чому врешті ти щодня так багато даєш мені чому Господи

ти просто обняв мене просто витер мені сльози мій Боже сказав
не переймайся прикро лиш що рибу доводиться ділити опівночі
коли навіть хліб має інакший присмак і коли не можемо влаштувати собі
справжнього бенкету тобі ж не варто на ніч наїдатися а тоді змовкаєш
сидиш підперши голову руками дивишся як я з’їдаю все до крихти
і як втомлено поклавши голову на руки засинаю

знаєш мій Господи найгірше те що я ніколи не встигаю подякувати тобі
навіть і за вечерю коли я вже сплю ти очевидно ще миєш посуд
бо зранку в кухні ніде немає брудних мисок не знаю що ти іще робиш
коли я сплю і коли виходиш із мого дому не знаю чому ти ніколи
не приходиш у гості коли я снідаю чи може я просто зранку ще
остаточно не прокинувшись просто не завважую твоєї присутності

Господи може ти не помножуй ці хліби так наполегливо може якщо
щоразу конче робити чудо просто дай мені інакший зір тебе бачити іншу
пам’ять інший голос з тобою говорити бо ти ж чуєш як він тремтить
зривається зачіпляється за гілки дерев натягується рветься мій Боже

може мій Господи просто приходь частіше може не чекай поки я відчиню
може заходь не стукаючи може просто заходь байдуже Боже чи з порожніми руками
чи з ріками повними риби чи з молочними ріками а може просто
ніколи не йди від мене мій Господи

3 (4)

ти бачиш як мені складно говорити з Богом я знаю його так
багато років а втім мені не вдається навіть називати його на ім’я
коли б ти запитав що він любить і чого не любить я би не змогла
відповісти тобі напевно мені довелося би щось відгадувати й ти
врешті сказав би дівчинко не вигадуй Бог не може любити
консервовані персики і не може не любити довгоногих фламінго
ти чуєш як я намагаюся говорити з Богом бачиш як часом ми йдемо
удвох до кав’ярні сідаємо біля вікна я знаю ти заходиш у крамницю
по той бік вулиці або спиняєшся біля газетного кіоску купуєш
ранкову газету й ніби читаєш останні новини а насправді
вивчаєш як я усміхаюся дивлячись йому в обличчя або як він
обіймає мене за плечі коли ми виходимо надвір і він наостанок
цілує мене в чоло каже гарного тобі дня моя дитино він говорить
що завжди називатиме мене дитиною навіть коли мені буде за
вісімдесят
і коли може навіть і не залишиться поруч нікого хто міг би називати
мене на ти він усе одно називатиме мене дитиною ти бачиш як я
радію коли мені вдається ця розмова переказую своїм сестрам
десь увечері за чаєм від Бога вітання або пишу їм листи коли вони
далеко від мене ти бачиш як я сумую як починаю тужити коли він
довго не приходить ти тоді говориш що він не може приходити
завжди коли мені би цього хотілося ти запитуєш чому я часом
можу бути дуже весела а часом потребую так багато мовчати ти питаєш
чому мені так тяжко до тебе говорити послухай як складно мені
говорити з Богом а я ж його знаю вже так багато років а втім досі
не певна ні щодо його віку ні щодо імені я знаю тебе так мало
що певно було би майже абсурдно вже навчитися до тебе говорити
ліпше ніж до Бога котрому досі доводиться вчити мене так багато речей
так терпляче підтримувати мене за лікоть коли я послизаюся на бруківці
в своєму й у чужих містах і котрий ніколи ні в чому мені не докоряє
Бог довгоногих фламінго і продавців консервованих персиків

13 (48)

як немовлята торкаються руками повітря води і неба як зачіпають

долоньками
мій одяг як залишають оксамитовий доторк пальчиків до моєї шкіри
хотіла би
обійняти тебе мій Боже хотіла би бути одним із твоїх улюблених
немовлят
вчитися ходити тримаючися за твою руку спотикатися волочити по землі
черевичками
коли ти ідеш трохи швидше ніж я навчилася переставляти ноги коли
вони
ще нетривкі і коли ти прискорюєш крок я висну на твоїй руці я майже
лечу
розтинаючи повітря розганяючи голубів своїм летом і уявляючи що світ
це гарна барвиста карусель з якої запам’ятаю кольорові стрічки срібні
дзвіночки
твої долоні і свій сміх Боже коли ми злітаємо майже в самісіньке небо з
дерев’яного
карусельного поні і коли проводжу пальцями навпомацки по твоєму чолі
просячи щоби вони не зустріли жодної зморшки і вони їх не відчувають
тільки
не знаю чому може тому що ти їх і справді не маєш а може вони просто
ще
не навчилися відчувати на дотик який ти є і коли обіймаю тебе і коли
засинаю
в тебе на грудях ще тільки встигаю подумати що хочу аби цей поні
ніколи
не зупинявся

22 (66)

дякую що можу бути сьогодні дякуючи що нині я є так просто і легко
дякую
що усміхаюся дякую що вештаюся весь день містом і що сьогодні так
тепло що тільки
зранку було трохи похмуро а вдень і ввечері світить сонце дякую що це
сонце такого гарного кольору це тільки ти міг його таким придумати
дякую що довкола мене

сьогодні так багато світла і навіть коли йду вулицею незнайомий чоловік каже мені
дівчинко над вами світиться німб дякую що ці вулиці такі широкі і теплі і що вечір
настає так неквапно і що я нікуди не поспішаю тільки встигнути купити на базарі
винограду мені хочеться встигнути купити зеленого і майже прозорого винограду
і я встигаю і перекочую в пальцях прохолодні й вологі ягоди дякую що бачу в темряві
і дякую що коли йду додому проходжу повз величезне вогнище його хтось розклав
край дороги спалюючи якийсь непотріб але від того вогонь не стає менш красивим
від того власне що це непотріб і на це багаття можна так нескінченно дивитися
дякую за всі досвіди навіть і за прикрі бо якщо вони мені випали значить навіщось
були потрібні дякую за те що деколи вмію любити і забувати те що не варто
тримати в пам’яті і пам’ятати те що не варто забути дякую що в мене сьогодні
нічого не болить ні очі ні серце ні груди дякую що є люди які мене люблять
і люди яких можу любити дякую що часом комусь теплішає від мого приходу
і що хтось чекає моїх листів або просто тішиться їх отримуючи дякую що є
так багато доріг якими можна піти і на кожній із них тебе зустріти
дякую що є зима весна літо і осінь і люди з різними кольорами шкіри
й із різними усмішками і з різними очима дякую Боже що сьогодні так легко
з тобою говорю і дякую що живу сьогодні так тобі дякуючи

мені подобається що риби плавають головою вбік і навіть коли вони вистрибують
із води й починають ходити головою вбік мені теж дуже подобається
подобається що вони не запитують ні в кого дозволу чи їм справді можна так ходити
подобається коли ніхто ні в кого нічого не запитує мені подобається
коли щоби починати говорити не треба ставити жодних запитань бо запитувати
часом значить обтяжувати часом набридати часом відволікати часом засмучувати
засмічувати відрубувати рибам голови мені не подобається коли рибам відрубують
голови тобі напевно це теж не подобається і тому ти ніколи цього не робиш
бачиш я часом теж почуваюся рибою але ніколи не ходжу головою вбік
і не розмовляю головою вбік тільки деколи думаю головою вбік але цього ніхто
не бачить а ти вдаєш що не звертаєш уваги хоча я знаю що саме ти фіксуєш
усі мої порухи просіваєш як борошно усі мої запитання кажеш мені не розпитуй
просто приходь і говори розповідай що захочеш і хтось може тебе почує а навіть
якби й не почув я все одно завжди буду тебе слухати хіба це аж настільки
кепсько а ще тебе слухатимуть риби я обіцяю тобі що тебе завжди слухатимуть
риби може я колись покажу тобі свого улюбленого дельфіна я заберу тебе із собою
і він також тебе слухатиме коли до нього говоритимеш знаєш якби ти насправді
знала як багато речей тебе чують як багато моїх сотворінь прислухаються до того
що говориш ти би просила трошки порожнішого світу довкола трохи

уривчастіших
слів трохи коротших і легших літер трохи більше любові трохи більше
побожності

33 (98)

дуже скучаю Боже за жінкою яку ти забрав до себе нічого нікому
не пояснюючи не кажучи куди і навіщо і чи надовго її ведеш
і що далі і коли ми знову зустрінемося ти просто прийшов
просто сказав ходімо ти так легко мій Боже забрав її руку з моєї
і ви собі вийшли разом може мовчки а може про щось говорячи
може вона вперше сказала добре що ти вже тут ти ж знаєш я так
міцно сумувала за тобою мій Господи може вона ще встигла
поцілувати мене в чоло коли я заснула востаннє мене обійняти
ти ж знаєш я майже нічого звідти не пам’ятаю навіть запаху
ладану може його насправді тоді й не було зрештою хіба все на світі
мусить закінчуватися ладаном але знаєш це майже нечесно геть зовсім
нічого про неї не знати жодних листів жодних звісток я вже мовчу
про розмови якщо й справді зовсім-зовсім не можна говорити чи ти
міг би мені розповісти бодай що вона робить де живе про що думає
якщо тобі не складно розкажи мені зрештою що стається коли ти
приходиш береш за руку вперше береш за руку так що ми нарешті
знаємо ось ти поруч що ми вперше відповідаємо на твій потиск
говоримо ось я Господи розкажи чи ти насправді тоді щось запитуєш
і чи потребуєш наших слів і голосу і пояснень і що ми могли би
тобі сказати чого ти іще не знав би ти ж пам’ятаєш кожен наш
крок і порух кожна думка і слово перед тобою навіть ті що ми забуваємо
і ті які нам хотілося б забути всі від першого до останнього
напевно я дуже знічуся якщо мені доведеться у чомусь
виправдовуватись
щось розповідати щось доводити я майже не уявляю щоби в цьому
був сенс може ти просто дозволиш мені Боже тебе перепросити
і просто подякувати за все що мені сталося може тоді просто дозволиш
нарешті обійняти жінку за якою я дуже скучила

35 (102)

добре що ми ніколи не одні ти ж теж про це знаєш правда
навіть якщо ми просто думаємо навіть якщо просто дивимося
одні на одних навіть якщо просто дихаємо одні одним на руки
коли дуже холодно і коли тепло і якщо просто засинаємо
в своїх містах пам’ятаючи про тих хто в дорозі тих хто далеко
і навіть якщо ми ні про кого не пам’ятаємо засинаючи
а просто засинаємо ти ніколи нас не залишаєш і насправді
так дуже радо про це пам’ятати дуже спокійно знати
що ти опікуєшся всіма нашими снами дуже довірливо
так майже відходити просто опустивши голову на руки
просто засинати тобою просто тобою прокидатися